

3. Завдання та функції прокуратури (Конституція України та Закон України «Про прокуратуру» від 14.10.2014 № 1697-VII). URL: https://chrg.gov.ua/ua/info.html?_m=publications&t=rec&id=128487 (дата звернення 15.06.2023).

4. Конституційно-правовий статус прокуратури. Курс лекцій. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2012. 332 с. URL: http://e-pidruchniki.com/content/234_124Konstityciino_pravovii_statys_prokyratyri.html (дата звернення 15.06.2023).

5. Грицаєнко Л.Р. Прокуратура як суб'єкт конституційно-правових відносин в Україні. Актуальні проблеми політики: зб. наук. пр. / редкол.: С.В. Ківалов (голов. ред.), Л.І. Кормич (заст. голов. ред.), Ю.П. Аленін [та ін.]; МОН України, ОНЮА. Одеса : Фенікс, 2009. Вип. 38. С.80-87.

Дяченко О.О.

ад'юнкта кафедри адміністративного права, процесу та адміністративної діяльності Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ГАРАНТІЇ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО НА ПСИХОЛОГІЧНИЙ ЗАХИСТ

У сучасному суспільстві поліцейська робота стає все більш складною та вимагає від працівників правоохоронних органів високого рівня професійної підготовки та емоційної стабільності. Поліція є невід'ємною частиною суспільства, що забезпечує охорону громадського порядку та безпеки. Виконуючи свої обов'язки, поліцейські стикаються з небезпеками, стресом та травматичними подіями, які можуть негативно впливати на їх психічне здоров'я та викликати ризик професійного вигорання.

У зв'язку з цим, питання доступу поліцейських до психологічної допомоги є актуальним та важливим. Під час виконання своїх обов'язків поліцейські часто знаходяться в складних та стресових ситуаціях, що може призвести до розвитку посттравматичного стресового розладу (ПТСР) та інших психічних захворювань. Тому, право поліцейських на психологічну допомогу є важливим елементом забезпечення ефективної роботи правоохоронних органів.

Як зазначено у дослідженні Кісіль З.Р. та Кісіль Р.В., поліцейські, в залежності від напрямку діяльності та спеціалізації, стикаються з такими стресовими ситуаціями, як комунікація з агресивними громадянами; застосування заходів фізичного примусу, спецзасобів, зброї на враження; спілкування із засудженими чи рецидивістами; подеколи конфліктне спілкування з безпосередніми керівниками та об'єктами; хронічна втома та

виснаженість; не можливість приділяти увагу сім'ї тощо [1].

Поліцейські, здійснюють важливу роботу з охорони громадського порядку та безпеки, тому мають право на доступ до психологічної допомоги, яка допомагає зменшити вплив травматичних подій на їхнє психічне здоров'я та забезпечує їх ефективність та довготривалу працездатність. Проте в законодавстві України не існує чітких норм щодо регулювання питання щодо психологічної підтримки поліцейських.

Існує Наказ МВС №88 від 06.02.2019 року, який затверджує порядок організації системи психологічного забезпечення поліцейських, працівників Національної Поліції України та курсантів (слухачів) закладів вищої освіти із специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку поліцейських [2]. У ньому визначено завдання, засади організації, принципи, напрями, функції системи психологічного забезпечення поліцейських, працівників Національної поліції та курсантів. Проте даний підзаконний нормативно-правовий акт не регулює усіх проблемних питань в аспекті психологічного забезпечення в Національній поліції. Тому державі необхідно розширити правову базу в даній сфері, наприклад, розробити та створити спеціальний закон, розширити зміст та коло регульованих питань вищезгаданим наказом тощо.

Окрім проблем правового регулювання, значна частина психологів, які здійснюють добір поліцейських на службу та проводять з ними роботу, є цивільними особами, тобто вони не володіють вичерпною інформацією про особливості діяльності правоохоронних органів та специфічні умови служби, а отже, не можуть адекватно діагностувати придатність (або непридатність) кандидата на службу в поліції, а також на належному рівні працювати з особовим складом вже діючих працівників [3; с. 11].

Отже, психологічне забезпечення поліцейських є необхідною складовою для ефективного виконання ними службових обов'язків, але насамперед для підтримання здоров'я самого поліцейського як людини, біологічної істоти, підвищення рівня стресостійкості та психо-емоційної стабільності. Так як поліцейський під час виконання своїх повноважень майже щоденно стикається зі стресовими ситуаціями, які можуть призвести до емоційного вигорання, психологічних захворювань тощо. Тому необхідно удосконалювати правову базу, більш детально удосконалювати законодавство щодо регулювання даного питання, а також зменшити до певних меж кількість цивільних психологів в службі психологічної підтримки поліцейських, так як поліцейський є однією з тих професій, яка потребує приділення належної уваги психологічному здоров'ю своїх працівників.

1. Кісіль З.Р., Кісіль Р.В. Особливості феномену синдрому емоційного вигорання у працівників Національної поліції України. Соціально-правові студії. 2019. Випуск 4 (6). С. 111-123. URL: <https://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/2794/1/17.pdf>. С.115.

2. Про затвердження Порядку організації системи психологічного забезпечення

поліцейських, працівників Національної поліції України та курсантів (слухачів) закладів вищої освіти із специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку поліцейських: Наказ МВС № 88 від 06.02.2019 року. URL: https://zakononline.com.ua/documents/show/383027__383092

3. Сокурєнко, В. В. Аналіз сучасного стану психологічної роботи в органах Національної поліції. Сокурєнко В.В. Психологічні та педагогічні проблеми професійної освіти та патріотичного виховання персоналу системи МВС України : тези доп. наук.-практ. конф. (м. Харків, 7 квіт. 2017 р.) МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків: ХНУВС, 2017. С. 11-13. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/1956>.

Жеглінська Т.О.

*старший викладач кафедри
теорії та історії держави і права
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ПОНЯТТЯ ПРАВО КОЖНОГО НА МЕДИЧНУ ДОПОМОГУ В СУЧАСНІЙ ДОКТРИНІ ПРАВА

При підготовці тези доповіді визначено за мету розкрити поняття права на медичну допомогу. У Конституції України (ст. 49) зазначено, що «кожен має право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування» [1].

І. Сенюта під медичною допомогою розуміє вид професійної діяльності, що включає комплекс профілактичних, діагностичних, лікувальних і реабілітаційних заходів, спрямованих на збереження, зміцнення, у разі порушення, відновлення максимально досяжного рівня фізичного й психічного стану людського організму, що здійснюється медичними працівниками, які мають на це право згідно з чинним законодавством [2. С. 277].

Т. Блащук визначає медичну допомогу як діяльність установ, що надають медичні послуги населенню та спрямована на профілактику, діагностику, лікування та реабілітацію людей з метою збереження їх фізичного та психічного здоров'я шляхом надання відповідних медичних послуг. Право на медичну допомогу – це можливість кожної людини вимагати від закладів, що надають медичні послуги населенню, засоби для профілактики, діагностики, лікування та відновлення фізичного і психічного здоров'я. Право на медичну допомогу, як особисте немайнове право пацієнта, включає права, пов'язані з наданням медичної допомоги, а також права, пов'язані з інформованою згодою пацієнта, які забезпечують збереження